

A második 25 év végén.

Irta : *Dr. Bedő Albert.*

Az Erdészeti Lapok második 25 évének kezdetén, az 1887. évi I. füzet első cikkében e sorok írója volt szerencsés erdészeti ügyeinkre vonatkozó nézeteinek a beálló újabb időszak alkalmából kifejezést adni. Akkor mint ama közlemény írójának, nem volt és nem is lehetett más czéлом, mint jelezni azokat a nézeteimet, melyek azidőszerint lelkebben a magyar erdőgazdaság fejlődése és az annak szolgálatában álló szakférfiak munkássága iránt éltek; ma pedig, midőn a második 25 évnek abba az utolsó évébe léptünk, mely befejezője lesz az első félszázadnak, nem ismerhetem feladatomban, hogy bírálója legyek annak a 49 évnek, melyből közel négy évtizedre terjedő időn át személyesen is részt vehettem az alkotó és vezető munkások sorában.

És ha most mégis meghajolva a t. Szerkesztő ur kérése előtt, én is megjelenek e füzet íróinak sorában, ezt a t. olvasóközönség és a Szerkesztő ur iránti tiszteletem érzéséből eredőleg azért teljesítem, hogy magam is kifejezésre juttassam az Erdészeti Lapoknak, az Országos Erdészeti Egyesületnek s az ezek által szolgált magyar erdőgazdaságnak az 50-ik év kezdetére elért fejlettsége, a gazdasági tudás és haladás állandó szolgálatára képessé vált hatalmas megerősödése, s hitem szerint jól biztosított jövője felett érzett örömemet és ezzel karöltve szerencsekívánatomat is a következő időkre!

Elgondolkozva multunk felett, úgy érzem: nem lehet kétség abban, hogy mindazok az eszmék és gondolatok, melyek erdészeti alkotásaink érdekében az Erdészeti Lapok hasábjain világot láttak, általában véve és a maguk nagy többségében szakunknak javára váltak, mindazonáltal az

elért 50-ik év alkalmából, midőn magas életkoromra gondolva, hitem szerint utoljára irok közlőnyünk számára, időszerűnek és kötelességemnek tartom t. szaktársaim gondos emlékezetébe ajánlani, hogy az eszmék világának és a természetnek következetes öröktörvénye szerint, minden kimondott gondolat és minden cselekedet, a vele kapcsolatos életkörben állandóan tovább terjed és eredeti vagy módosult változatokban mindaddig él, míg az általa felkeltett újabb eszmék és a hatása nyomán létesített tények, a fejlődés vagy újabb alkotás útján való további haladásra képesíthetik; avagy a benne rejlő hiány, vagy hibás elem által a visszaesés lejtőjére vagy a pusztulás örvényébe lesz kényszerítve. Ennek a törvénynek hatása alatt élt, fejlődött, haladt s haladhat tovább a mi szakunk is; hogy pedig a gondosan megvetett alap jövőre veszélyes kockázat alá ne juthasson, mindenekfelett szükséges, hogy mindazok, kik termékenyítő eszméikkel, gondolataikkal és a létesítésre ajánlott alkotások terveivel és tanácsaival a magyar erdőgazdaság cselekvő munkásságának mezejére lépnek s ott kárt tenni nem akarnak, hanem ellenkezően, a követendő irányra világító fénysugárral óhajtanak szolgálni, ne csupán egyszerűkétszer, de százszorosan gondolják meg és érzékeny mérlegre állítva, szigorú tárgyyszerűséggel bírálják el, ha vajjon az, aminek megalkotását kívánják, amit kimondanak vagy tesznek, a gyakorlati életben beállható következményeiben mily eredményekkel járhat! Az uton-utfélen felmerülő és gyors valóításért esengő ujitási vágyak előbb mindenkor alapos megbírálás alá veendőek s csak ennek teljesítése után terjesztendőek, hogy a lassu sietés a továbbjutást, a sikert biztosíthassa.

Elmondom azt a nem örvendetes tapasztalatomat is, hogy az az összetartó munkásság, az egymást kölcsönösen

támogató baráti érintkezés s az a kartársi bizalom és szeretet, mely szaktársaink között régebben köztudat szerint erős tiszteletben és ápolásban állott, s melyről 25 év előtti közleményemben is megemlékeztem, arról a magaslátról, melyen akkor állott, sajnálatomra és bizonyára szaktársaink nagy részének sajnálatára is, lényegesen alább szállott és meglazult; pedig most és mindörökké élő igazság az, hogy „az összetartás kis dolgokat is nagygyá nevel, míg a meghasonlás nagyokat is romlásra terel“.

Mentségül hozhatná fel talán valaki, hogy az idő óta a viszonyok is megváltoztak és tulajdonítható lehet ez annak is, hogy ma magának a társadalomnak szintén minden tagozata egymással harczban áll. Elismerem és igaz, hogy ma egész közéletünkben, nézetem szerint a hosszú idő óta elkövetett kormányzati hibák, gyengeségek és mulasztások következtében, a „bellum omnium contra omnes“ uralkodik.

De ki tagadhatná, hogy ez is rossz. És ha mentőök talán némi kis részben lehet is, de megokolt mentségül ugyanazon hivatalos-körben élő magasabb közműveltségű tisztikar részére nem szolgálhat, — és nem is szolgál sem nemzetünknek, sem országunknak javára; aminthogy az is bizonyos, hogy ezt a társadalmi harczot is a honpolgárok egymás iránti kölcsönös jóakaratanak, tiszteletének, becsülésének, igazságos méltányosságának s a közös hazaszeretetének általános egyetemes hűséges szolgálataira való lelkesedésnek kell mielőbb felváltani, hogy nemzetünkre a „divide et impera“ árnyéka mellett is jobb idők következessenek!

Éppen így t. szaktársaink körében is, a hanyatló és meggyengült összetartást, mely a személyeket a közérdek kárára egymástól rendesen elidegeníti és az egyéni érdekek

tulzó szolgálatára is vezethet, az erős és egymást állandóan becsülő kölcsönös tiszteletnek, jóindulatnak s az igazságos baráti érzéssel gyakorolt méltányosságnak forrasztó melegével kell élesíteni, mely háttérbe szorítja az erre nem érdemes méltatlanokat, hogy aztán a magyar erdőgazdaság javára teljesítendő munkásságuk körében megnyilvánuló nemes verseny, hazánkra és mindannyiukra, állandóan hasznossá és áldásossá válhassék!

Végül szomorú érzéssel írom ide, a 25 éves fordulónak lapunkban is megörökítendő emlékéül, hogy a kezdetben idézett cikkemben a politikai és gazdasági élet akkori helyzetére célozva, elismernem kellett, hogy 1887-ben is súlyos viszonyok nyomása keltett aggályos érzést hazánk jövője felől; de még elszomorítóbb fájdalom, hogy most is igaznak kell ismernem azt, hogy az akkori aggályos érzés mindmáig nemcsak nem szűnhetett meg keblünkben, de nem is csökkenhetett, hanem a gondolkozó és bíráló hazafiak általános meggyőződése szerint is lényegesen sujtóbbá és csaknem kétségbeejtővé lett, mert Magyarország úgy közgazdasági, mint kulturális és politikai tekintetben sokkal rosszabb és veszélyesebb közállapotok közé jutott, mint volt 25 év előtt!

Aki a helyzet felett gondolkodik, s aki az ügyek és kérdések fejlődésének ismeretéhez a régi állapotok mulhatlanul szükséges leírásait, adatait és emlékeit tanulmányozza, ami pedig a közélet minden foglalkozási terén mindenki részére ajánlatos, annak elvégre is arra a meggyőződésre kell jutni, hogy magában álló nemzetünk kulturális, gazdasági és politikai fejlődésének haladhatása útjában egy magánál sokkal hatalmasabb ellenséggel kell örökös hadilábon állani; minthogy pedig a bölcs Spinoza régi írása szerint is „*unusquisque tantum juris habet quantum*

potentia valet“, a mi erőnk vagy hatalmunk pedig nincs olyan erős, mint az, amelyikkel nemzeti és gazdasági életünk örökös küzdelmét vivjük, nem marad számunkra más, mint soha nem lankadó erélyvel és kitartással, s az erkölcsi élet követelménye szerint is, minél sértőbb az ellenség gonoszsága és nagyobb a részéről állított akadály, annál nagyobb buzgósággal és lelkiismeretességgel küzdeni hazánk és nemzetünk boldogulásáért s ebből a czélból aztán ugy szakunk, mint köz- és magánéletünk körében Magyarország javára mindenkor olyan becsületes igaz munkát is végezzünk, melylyel a szükséges győzelemhez hazánk és nemzetünk teljes megerősödésének megalapítását szolgáljuk.

Mindezek után pedig szorgalmasan gondoljunk az egyetértés és összetartás hiányából keletkezett mohácsi vész gyászos következményeire és szeressük hazánkat, nemzetünket és szakunkat hűséggel, egyetértéssel és összetartással!

A Bihar-hegység befolyása az Erdélyi Medenceze klimájára.

Irta: *Fekete Lajos.*

Ismeretes dolog, hogy a hegységek a felettük átvonuló légáramlatokat feltartóztatják, felemelkedésre s ezáltal megritkulásra, lehülésre és az esetleg bennük jelentékeny mennyiségben lévő vizgőzök megsűrítésére és részben való kicsapására kényszerítik.

Mennél kevesebb nedvességet tartalmaznak az ily légáramlatok, annál kevesebb változáson mennek keresztül. Ugyanis ez esetben a vizgőz megsűrűsödése gyakran csak felhőképződésig halad, vagy még ez is elmarad.